

ELS TREBALLS DE DELIMITACIÓ I FITACIÓ DEL BOSC DE POBLET L'ANY 1899

Manel Martínez i Garcia

Pl. Conca de Barberà, 1 • 43400 Montblanc

Resum

La desamortització dels béns eclesiàstics del 1835 portà que el bosc de Poblet fos gestionat pel Ministeri d'Hisenda de l'Estat espanyol, amb una pèssima gestió que finalitzà l'any 1871 quan aquest bosc passà a ser gestionat pel Districte Forestal de Tarragona, si bé els resultats d'aquells anys en què Hisenda només volia treure rendiments econòmics d'aquelles terres portà a la subhasta, l'any 1874, de 24 finques que formaven una franja anomenada les Alvernades, al nord del bosc i tocant a la plana on ja existien les terres de conreu. Aquella subhasta oficialitzà la pèrdua de superfície del bosc, alhora que aportà nous problemes per definir la partió del bosc públic que no s'efectuà fins l'any 1899 per ser aprovada definitivament el 15 de novembre del 1903.

Paraules clau: atermenament, bosc públic, confrontant, delimitació, fita, fitació, línia divisòria, molló, partió.

Antecedents

El bosc de Poblet havia estat al llarg de gairebé set segles propietat del monjos cistercencs del monestir de Poblet. L'any 1835, fruit del procés desamortitzador dels béns eclesiàstics, el bosc del monestir passà a mans de l'Estat i, igual que moltes altres propietats del monestir, és posat a la venda. El Ministeri d'Hisenda no trobà cap comprador per a aquella gran extensió de terreny i efectuà la venda de petites finques tant dins del mateix bosc com en les seves confrontacions, especialment a la zona nord, la més propera a la plana i on ja existien terres de conreu.

L'any 1871 s'aprovà la Reial Ordre del 10 de juny en què el bosc de Poblet fou exclòs de la desamortització i inclòs dins del Catàleg de Monts d'Utilitat Pública, motiu pel qual Hisenda l'havia de traspasar als organismes forestals del Ministeri d'Agricultura.

Els treballs previs de reconeixement

El Districte Forestal de Tarragona es trobà, a l'octubre del 1871, amb la responsabilitat de conservar el bosc de Poblet, que en aquells moments estava catalogat dins dels boscos exceptuats de la venda dins del Catàleg de Monts d'Utilitat Pública, amb una extensió de 4.200 hectàrees. Però la cessió per part d'Hisenda comportà una sèrie de problemes referents a les terres venudes a particulars o amb concessions per a ser cultivades, especialment en tota la franja nord anomenada les Alvernades.¹ Per aquest motiu, el dies 6, 7 i 8 de novembre d'aquell mateix any, l'enginyer de forests José M. Fenech realitzà un reconeixement sobre el terreny de la franja nord i dictaminà que aquella franja d'una longitud aproximada de 3,5 quilòmetres i una amplada variable entre els 900 i els 100 metres amb una capacitat de 240 a 250 hectàrees, aproximadament, havien estat bosc poblat d'alzina i roure, on només en les parts més baixes i planeres els monjos cistercencs havien fet algunes concessions per plantar cereals cobrant un cens d'una quarta part de les collites, però després de la sortida dels monjos aquelles terres de conreu anaren en augment, unes fraudulentament i altres per concessions similars a les del monjos atorgades, segons diuen els usuaris, per l'Administració Subalterna de Montblanc, i que en aquell moment tota aquella franja era terra de cultiu i es consideraven, segons els paràmetres establerts, terres òptimes per poder ser venudes.

El 23 de maig del 1874 el Ministeri d'Hisenda subhastà 22 lots de les terres conforants al nord del bosc de Poblet de la franja anomenada les Alvernades. Tretze anys més tard, el 10 de juny del 1887, el Districte Forestal de Tarragona redactà una memòria sobre el reconeixement de les Alvernades on es manifestà que els límits no havien estat mai ben definits i que eren molts els propietaris que usurpaven zona de bosc per convertir-la en conreu; de fet, ni els límits entre els diferents propietaris estaven clars, i es produïen contínues disputes i reclamacions, per això es recomanava poder efectuar una delimitació i fitació del bosc públic.

La necessitat de delimitació i fitació del bosc de Poblet

El 6 de març del 1891 es publicà al Butlletí Oficial de la Província la declaració de l'inici de la delimitació del bosc de Poblet, però no és fins al 20 de desembre del 1898, set anys més tard, que es redacta la memòria preliminar de la delimitació del bosc públic

¹ Aquest topònim és probable que faci referència als Verns, arbres de ribera que devien ser presents en els barrancs d'aquest bosc i dels quals només queden alguns exemplars al barranc dels Torners.

realitzada per l'enginyer de forest en Joan Oliva i Baraolat. El retard de tants anys és justificat en la Memòria pel fet que fins aquell moment no s'havia pogut comptar amb un enginyer de forests subaltern que es fes càrrec d'aquests treballs. Una data molt significativa és que en aquesta memòria se cita que el bosc de Poblet té una superfície aproximada de 2.195 hectàrees incloent-hi unes 51 hectàrees de les terres de particulars enclavades dins del bosc. Veïem una considerable diferència amb les 4.200 hectàrees amb què va ser inscrit aquest bosc dins del Catàleg de Monts d'Utilitat Pública. Segurament aquesta xifra última era desmesurada.

A la memòria preliminar queda clar el problema sorgit de la subhasta, primer de 22 finques i més tard de dues més, on en cap moment no s'especificuen els límits concrets, i s'anuncia una venda de 287 hectàrees quan el Districte Forestal havia comptat només 250 hectàrees, però que al final foren 369 les hectàrees venudes si s'hi sumen les cabudes de totes les finques. Això portà que els propietaris s'endinsessin dins els límits del bosc per obtenir les hectàrees que ells consideraven seves i, a més, alguns intencionadament abraçaren encara més de les hectàrees assignades.

Per poder solucionar tots aquests problemes es van donar diferents alternatives, tres en concret, de les quals es va recomanar la tercera, que era la d'efectuar una partió seguint els límits aproximats de les terres conreades i que després Hisenda cobrés la superfície de més en aquelles finques on resultava una cabuda major que la que va sortir a subhasta.

Inici dels treballs de camp de la delimitació i fitació del bosc de l'Estat

Per poder efectuar el reconeixement sobre el mateix terreny dels punts de partió entre el bosc públic i les propietats particulars dels veïns limítrofs, s'establiren trobades als indrets acordades amb anterioritat, aixecant actes cada dia de la delimitació on signaven tots els assistents a les operacions realitzades i on es feia constar els acords o desacords dels propietaris o representants.²

Els treballs es realitzaren des del 10 d'octubre fins al 18 d'octubre, resseguint tot el perímetre del bosc de Poblet i clavant estaques com a fites provisionals, amb un total de 110 fites o mollons. Durant aquests dies, també es delimità el perímetre de les finques enclavades dins del bosc de Poblet: granja de la Pena, mas d'en Pagès i granja de Castellfollit.

L'equip bàsic de treball era una comissió que estava formada per l'enginyer de forests del Districte Forestal de Tarragona, Joan Oliva i Baraolat, com a cap i encarregat de la delimitació, acompanyat pel sobreguarda de monts, Josep Escoda, que alhora exercia de secretari de la comissió. L'Ajuntament de Vimodí també designava a aquesta comissió el pràctic Jaume Grau i el guarda municipal Joan Sales. La resta de la comissió estava composta per la parella de la Guàrdia Civil formada pel comandant

² S'aixecaren 11 actes, 8 del perímetre del bosc de Poblet i 3 de les finques enclavades dins del bosc. Del contingut d'aquestes actes i de l'expedient de l'atermenament s'han extret les dades per aquest treball.

del quarter de Vimbodí, Francisco Demoral, i el guàrdia José Esquerrà o el guàrdia Simón Rueda. A aquesta comissió s'hi afegia, depenent de la zona en què es realitzaven les operacions, altres comissions dels ajuntaments dels diferents municipis confrontats com l'Espluga de Francolí, Rojals i Prades.

DIMARTS, 10 D'OCTUBRE DEL 1899

Troband-se a les 8 del matí la comissió encapçalada per l'enginyer de forests Joan Oliva i Boraolat, amb l'afegit d'una comissió de l'Ajuntament de Vimbodí formada per l'alcalde, Jacint Miquel, i el secretari, Antoni Palau, al lloc del barranc del Titllar, en el punt de confluència de la vora del barranc amb un tros de vinya de Ramon Civit, veí de Vimbodí, com a indret més al nord del bosc de Poblet i on ja existeix un molló de pedra situat a la dreta del camí de Prades. Des d'aquest punt es traça una línia recta en direcció est fins a un vessant on comença la vinya de Pedro Gil, i s'hi col·loca l'estaca número 2. En aquest punt es presenta un guarda de la finca de Pedro Gil i en la seva presència es col·loca l'estaca número 3 i el punt 4 on ja hi havia un molló de pedra, lloc on comença la vinya de Joan Civit, que es troba present a la seva finca al lloc anomenant pla de la Llaqueta. Baixant per un fort pendent es col·loquen tocant a la vinya les estakes 5 i 6, l'estaca 7 al punt on comença la vinya de Ramon Poca, que es troba present al terreny. Seguint pel pendent es col·loca l'estaca número 8, i la número 9 al costat esquerre del barranc dels Torners. Des d'aquest punt seguint al nord pel curs del barranc, es col·loca l'estaca número 10, i la número 11 a la cantonera d'una casa. L'estaca número 12 al peu d'un ametller on comença la vinya d'Eloi Serra, que no és present al lloc. L'estaca número 13 es col·loca a uns vint metres d'una caseta, lloc on comença la vinya de Josep Civit, present al lloc establert. L'estaca 14 es col·loca a la llera del barranc de Torners on comença la vinya de Ramon Civit, present al terreny. L'estaca número 15 es col·loca al costat del camí de Prades, on comença la vinya de Joan Vidal, present al terreny. L'estaca número 16 també es col·loca al costat del camí de Prades, al punt on comença la vinya de Pau Franquet, present al lloc. L'estaca número 17 es col·loca a la punta dels Aixeregats, i en aquest punt es donen per finalitzats els treballs d'aquest dia. Signen l'acta tots els presents en les operacions.

DIMECRES, 11 D'OCTUBRE DEL 1899

Es reprenen els treballs de fitació a les set del matí en el mateix punt on es donà per finalitzat el dia anterior, a l'estaca número 17. La comissió encarregada de la delimitació comença les operacions sense la presència del primer propietari, Pau Jerez, i es traça una línia recta, en direcció est, baixant per un fort pendent resseguint els límits dels cultius col·locant l'estaca número 18 on acaben les terres de Pau Jerez i comença la vinya d'Eloi Serra, present al lloc. L'estaca número 19 es col·loca al final de la vinya d'en Serra seguint la mateixa direcció portada fins aleshores. L'estaca número 20 es col·loca a l'inici de la vinya de Joan Espasa, present al lloc. És en aquest

punt que es presenta Ramon Ribas, administrador i representant del propietari Pedro Gil, que manifesta que la partió de la finca del seu representat devia passar més amunt, a mig vessant, com evidentment ho designava la vegetació del terreny, formada per alzines espesses i ben conservades a diferència de la resta de terreny. Manifesta que de moment no pot presentar cap document, ja que estaven en possessió del citat Pedro Gil, que en aquells moments residia a París, però que presentaria tots els documents en breu termini, fent constar la seva protesta. L'enginyer, veient que no es presentava cap document i atenent que el mig vessant no era cap línia natural de terreny, decideix

Fita de pedra del confrontant Pedro Gil.

efectuar el traçat de la línia per l'aproximació al costat dret del barranc de la Font dels Aixeregats, col·locant l'estaca número 21 al tossal de la Font dels Aixeregats, on tornen a començar les vinyes de Pedro Gil. Des d'aquest punt i direcció sud, pujant per la divisòria, es col·loca l'estaca número 22. Arribats a aquest punt, el senyor Ribas manifesta que la línia havia de haver sortit des de l'estaca 17 passant pel mig del vessant fins a aquest punt, de manera que quedés l'alzinar espès i ben conservat dins de les terres del seu representat, Pedro Gil. Des de l'estaca 22 es traça la línia baixant per un pendent i vorejant les vinyes fins arribar al llit del barranc de Castellfollit on es col·loca l'estaca número 26, havent-se col·locat les estakes 23, 24 i 25 en punts intermedis, traçant una línia pràcticament recta. A la col·locació d'aquestes darreres quatre estakes, el senyor Ribas hi donà conformitat. Des del punt 26 puja el límit vorejant la vinya de Josep Pujol, que no es troba present a l'acte, fins dalt d'un turó anomenat les saleres de les Fargues, on finalitza la vinya de Pujol i comença la vinya de Francesc Roselló, present al lloc, i es col·loca l'estaca número 27. Des d'aquest punt, en línia recta, per un fort pendent i vorejant la vinya fins al llit del barranc de les Fargues entre la font de l'Estret de les Fargues i les bases de terra negra, on es col·loca l'estaca número 28. Seguint en la mateixa direcció i pujant forts pendents fins on acaba la vinya de Francesc Roselló i d'Antoni Cunillera, que no hi és present, es col·loca l'estaca número 29. Des d'aquest punt es continua pujant en presència de Francesc Barba, que representa la seva dona, Isabel Miracle, vorejant les seves vinyes fins al cim d'una divisòria on es col·loca l'estaca número 32, havent-se col·locat les

Fita de pedra a la finca de Castellfollit.

estaques 30 i 31 en punts intermedis i en la mateixa direcció. Des d'aquesta estaca 32 i sense la presència de la confrontant Francesca Bridgman, viuda de Miracle, es marca la partió col·locant l'estaca número 33 en l'extrem oriental d'una petita cresta de roques a la mateixa alçada aproximadament que el punt de l'estaca anterior, i des d'aquesta estaca 33 es baixa en direcció est fins a unes roques situades al marge esquerre del barranc del Comellà de l'Elies, on es col·loca l'estaca número 34. Es continua vorejant la vinya i pujant per un fort pendent fins a la cresta d'una divisòria on es col·loca l'estaca número 35. En aquest punt comença la propietat de Casimiro Girona, que no es troba present a l'indret; a uns cent metres de l'anterior estaca i per sota d'un camí anomenat de la mina de Barita, es col·loca l'estaca número 36, on comença la vinya d'Amàlia Oliva, viuda de Nogués, no present a l'indret ni tampoc representada per ningú, es traça una línia recta vorejant la vinya i es col·loca l'estaca número 37 al primer turonet damunt el marge dret del barranc de la Pena. En aquest punt se suspenen les operacions d'aquest segon dia de l'afitament. En aquell moment es presenta Francisca Bridgman, viuda de Miracle, que, donada per assabentada de la col·locació de les estaques a la llinda de la seva propietat, manifesta que si bé creu que se li ha mermat terreny del que creia que posseïa, per pensar que la seva propietat arribava fins al cim més alt del Comellas de l'Elies, com ho demostren uns petits i recents sembrats al peu del mateix Comellas, no obstant això hi dóna conformitat. Seguidament, es presenta Ramon Ribas en qualitat de representant de Casimiro Girona, se li comunica on s'han col·locat les estaques a la llinda de la propietat del seu representat i hi dóna també conformitat. Signen l'acta tots els presents en les operacions.

DIJOUS, 12 D'OCTUBRE DEL 1899

Aquest dia no s'efectuen els treballs a causa de la falta de temps per comunicar que acudeixen als terrenys les comissions dels ajuntaments de l'Espluga de Francolí i de Rojals.

DIVENDRES, 13 D'OCTUBRE DEL 1899

Es reprenen els treballs de fitació a les set del matí al mateix punt on es donà per finalitzat el dia 11 d'octubre l'estaca número 37. Hi són presents tots els components de la comissió de delimitació encapçalada per l'enginyer de forest Joan Oliva. Comencen les operacions amb l'assistència de Josep Odena, guarda particular de la finca anomenada Comellas de la Pena, propietat d'Amàlia Oliva, viuda de Nogués, en representació de la propietària, i, després d'haver-li mostrat les estaques 36 i 37 col·locades el dia 11, es continua la partió de l'esmentada finca amb el traçat d'una línia recta vorejant la vinya fins a una roca de més amunt a l'extrem d'una petita divisòria on es col·loca l'estaca número 38. Des d'aquest punt i també vorejant la vinya es traça una línia recta que finalitza en un turó anomenat punta del Gravat, en la divisòria amb el terme municipal de l'Espluga de Francolí, on es col·loca l'estaca número 39. La designació d'aquest darrer punt és protestat pel guarda Josep Odena,

que manifesta que el límit de la finca de la seva representada és la línia que va des del punt 38 fins al lloc on hi ha un molló de pedra i que serà el punt 40. L'enginyer el convida que presenti els títols de propietat, al·legant en Josep Odena que no ho pot fer perquè són en possessió de la propietària. Davant d'això l'enginyer, veient l'evidència que la superfície de la finca és major que l'expressada en l'anunci de subhasta, considera convenient deixar la línia marcada entre les estakes 38 i 39 que voregen els cultius com a correcta.

Al punt on es col·loca l'estaca 39 s'hi presenta una representació de l'Ajuntament de l'Espluga de Francolí formada pels regidors Josep Saragossa Vidal, Joan Roig Francesc i Pau Bergadà Musté, acompanyats per la parella de la Guàrdia Civil del quarter de l'Espluga de Francolí, formada pel comandant Vicente Salvador i el guàrdia Vicente Navarro, en presència dels quals es traça la línia de partió del bosc de Poblet per la divisòria de les aigües que a la vegada és la divisòria dels termes municipals de Vimbodí i l'Espluga de Francolí; partint del punt 39, seguint direcció sud fins a l'estaca número 40, al costat mateix del molló de Nogués, per on passa un sender del bosc situat a uns 960 metres sobre el nivell del mar. Des d'aquest punt i seguint la mateixa divisòria i la mateixa direcció sud travessant una zona de roques per on passa el camí de l'Espluga a Rojals, es col·loca l'estaca número 42 després d'haver col·locat l'estaca número 41 en un punt entremig. Des del punt 42, i seguint la mateixa divisòria, es col·loca l'estaca número 43 al punt on comencen els cultius de la granja de la Pena. Des d'aquest punt es traça una línia recta dirigida al sud que acaba a dalt del cingle on es col·loca l'estaca número 44 i seguint la mateixa direcció als anomenats plans de Rojals fins a un molló que divideix els tres termes de Vimbodí, l'Espluga de Francolí i Rojals, on es posa l'estaca número 45 en presència d'una comissió de Rojals formada per l'alcalde, Antoni Pàmies Piñol, i el regidor Miquel Serra. A partir d'aquest punt, i d'acord amb els representants de Rojals, s'efectua la delimitació entre els termes de Vimbodí i Rojals, que alhora és també el perímetre del bosc de Poblet. Partint del punt 45, i seguint una direcció sud-oest per la divisòria d'aigües dels plans, es van col·locant les estakes 46, 47, 48, 49, 50 i 51, les dues darreres dalt d'un turonet per damunt de la font del Galàpag i del barranc de l'Argentada. Des de l'estaca 51 es canvia a quasi la direcció contrària baixant en línia recta fins a una pedra gravada amb una creu i anomenada creu de l'Ardit, per on passa el camí de Vimbodí a Rojals i on al costat mateix de la pedra es col·loca l'estaca número 52. Des d'aquest punt, se segueix una línia recta direcció sud fins al cingle de la font del Corb, on es col·loca l'estaca número 53. A partir d'aquí, resseguint el cingle, es col·loquen les estakes 54 i 55 on el cingle ja s'anomena cingle de l'Argentera. Des del punt 55 es canvia la direcció a l'oest i es continua recte fins al coll de la Mola, on, sobre una roca de conglomerat ferruginós, es col·loca l'estaca número 56. En aquest punt, s'aturen els treballs i s' aixeca la corresponent acta que signen tots els assistents.

Aquell mateix dia, probablement a la tarda, es realitza la delimitació i fitació de la finca de la granja de la Pena, amb la presència de la propietària Maria Oliver, viuda de Llort, que assisteix a l'acte de delimitació juntament amb el seu marit, Josep Vendrell,

i Ramon Guasch, fill de la també propietària Paula Saumell, a la qual representa, tots veïns de l'Espluga de Francolí, així com tots els components que constitueixen la comissió dels treballs de delimitació ja esmentats anteriorment. També s'aixeca una acta dels límits fitats.

DISSABTE, 14 D'OCTUBRE DEL 1899

Es constitueix a les set del matí, al punt on es van finalitzar els treballs el dia anterior (el coll de la Mola), la comissió dels treballs de delimitació formada pels mateixos membres que els dies anteriors amb l'afegit de l'alcalde de Rojals, Antoni Pàmies Piñol. A causa de l'espessa boira que no permet veure cap punt, no es poden iniciar els treballs i, amb l'empitjorament del temps amb un fort temporal de pluja i vent, es decideix, a les deu del matí, suspendre les operacions per continuar el proper dilluns dia 16 al mateix lloc, citant per a aquell dia una comissió de l'Ajuntament de Prades. S'aixeca acta dels incidents i la signen els presents.

DILLUNS, 16 D'OCTUBRE DEL 1899

Constituïda la comissió dels treballs de delimitació a les set del matí al punt on es van finalitzar els treballs el dies 13 i 14 d'octubre (el coll de la Mola), formada pels mateixos membres que els dies anteriors amb l'afegit de la comissió designada per l'alcalde de Rojals i formada pel regidor Josep Masdeu Serra i Josep Andreu Llord. S'inicien els treballs traçant la divisòria dels dos termes municipals i alhora perímetre del bosc de Poblet. Es passa la línia entre la part final del cingle i el camí de Rojals a Prades i es col·loquen les estakes en els punts següents: l'estaca 57, a l'oest, en una roca aïllada de gresos vermells; l'estaca número 58, cap al nord-oest, a la punta anomenada Comellas del Tires; l'estaca 59, en la mateixa direcció i col·locada dalt de la divisòria d'aigües; l'estaca 60, direcció a l'oest, en la divisòria en l'indret anomenat roca de l'Àliga; l'estaca número 61, al lloc anomenat rasa de la Sella, a la mateixa divisòria de les aigües; l'estaca 62, cap a l'oest, a l'era de la Guineu, al costat mateix del camí de Prades; l'estaca 63, cap al sud-oest, al punt anomenat punta del Carraslet, després del camí de Prades; l'estaca 64, cap al sud, col·locada a la punta de la Carrerada, a uns cent metres al sud del camí de Prades, i l'estaca 65, cap al sud, al costat del molló del pla de les Moles, punt divisor dels quatre termes municipals de Vimbodí, Mont-ral, Prades i Rojals. En aquest punt es retira la comissió de l'Ajuntament de Rojals, i no fa acte de presència la comissió de l'Ajuntament de Prades, que havia estat citada en aquest lloc. Atès que la divisòria amb el terme de Prades no representava gaire dificultat, ja que seguia la divisòria de les aigües, segons manifesten els presents, s'acorda continuar les operacions col·locant l'estaca número 66 en un pla pròxim al límit del cingle en direcció oest; l'estaca 67, al lloc anomenat punta de la Cova Fumada; l'estaca 68 al tossal de la Xanfaina; l'estaca 69, cap a l'oest, a la punta del racó del Bou; l'estaca número 70, a la mateixa divisòria que l'anterior; l'estaca 71, cap al nord-oest, a la divisòria d'aigües

i al camí de Prades i damunt d'unes carboneres; l'estaca 72, en la mateixa direcció, al camí de Prades, sobre la plana del Missé; l'estaca número 73, pujant cap al nord, afrontant amb els sembrats de Tomàs Boldó; l'estaca 74, cap al nord, a la part alta dels sembrats del camp d'en Pallás, a l'extrem de la serra Llarga; l'estaca 75, a l'oest, damunt del barranc del Saucà i al costat del camí de Prades; l'estaca 76, en la mateixa direcció, col·locada a la divisòria de les aigües; l'estaca número 77, cap al nord i a la divisòria d'aigües; l'estaca 78, a la divisòria cap a l'oest i al límit dels sembrats del mas d'en Pagès; l'estaca 79, al punt anomenat roca del Grinjol o Brinco; l'estaca número 80, al nord-oest i a la mateixa divisòria; l'estaca 81, cap a l'oest, entre dues roques sota una gran roca que té una petita cova; l'estaca 82, cap a l'oest, a la divisòria de les aigües sobre el Titllar; l'estaca 83, al punt més alt del tossal de la Baltasana, on hi ha un molló de la triangulació geodèsica situat a uns 1.500 metres sobre el nivell del mar, i, finalment, l'estaca 84, cap al nord, al coll de Prades, a la confluència dels camins de Prades i del mas d'en Pagès. En aquest punt finalitzen els treballs i s'aixeca l'acta signada per tots els assistents.

Actual fita dels Quatre Termes

Aquell mateix dia, a la una de la tarda, es torna a constituir la comissió encapçalada per l'enginyer de forests Joan Oliva i els mateixos components que al matí, amb la finalitat de delimitar la finca del mas d'en Pagès que quedava dins del perímetre del bosc de Poblet i que era propietat d'Antònia Vallvé, viuda de Josep Nadal i Mas. A l'acte hi és Josep Güell i Fort, veí de Vimbodí i nebot i representant de la propietària.

DIMARTS, 17 D'OCTUBRE DEL 1899

Constituïda la comissió dels treballs de delimitació a les set del matí, al punt on es van finalitzar els treballs el dia 16 d'octubre, és a dir, el coll de Prades, l'estaca número 84, formada pels mateixos membres que els dies anteriors, amb l'afegit de Pere Musté, alcalde de Prades, que presta conformitat al traçat de la divisòria dels termes de Vimbodí i Prades a partir del molló del pla de les Moles fins al coll de Prades, seguint sempre per la divisòria de les aigües i proper al camí de Rojals a Prades i que manifesta que no va assistir la comissió del seu ajuntament el dia anterior per estimar que l'esmentada divisòria estava molt clara i que ja hi havien assistit el dia 14 quan es van suspendre les operacions pel mal temps. En presència de l'alcalde de Prades es comencen a col·locar les estaques de la divisòria entre els termes de Prades i Vimbodí, a partir del coll de Prades i fins al coll de les Masies, seguint sempre la divisòria d'aigües i sense haver-hi cap disconformitat de parers. Així, a partir de l'estaca número 84 es puja direcció nord i es col·loca l'estaca 85 al límit del pinar d'en Prenafeta; des d'aquest punt, seguint sempre direcció nord-est, es col·loquen les estaques 86, 87, 88 i 89, totes a la divisòria d'aigües i confrontant amb un dens pinar propietat d'en Prenafeta i d'en Domènech. L'estaca número 90, en una roureda limítrofa amb un pinar jove d'en Domènech i d'en Ramon Lledó; l'estaca 91, en un indret alt de la divisòria d'aigües a uns trenta metres a l'oest del camí de Prades; l'estaca número 92, a uns vint metres al nord d'una era, i l'estaca 93, al mateix coll de les Masies. En aquest punt es retira l'alcalde de Prades i es presenta Pere Moixé i Cantonet com a representant del confrontant Salvador Caballé Alentorn, veí de Vilanova de Prades i Joan Vila, veí de Prades, en representació pròpia, així com a representant de Francesc Vila, tots confrontants amb el bosc de Poblet. En la seva presència es traça una línia recta vorejant sempre les vinyes. A partir de l'estaca número 93, on comencen les vinyes de Salvador Caballé, es dirigeix cap a l'est col·locant l'estaca número 94 a uns 200 metres de l'anterior, en una vall per on transcorre el sender de Prades. D'aquest punt es baixa cap al sud a la llera d'un petit barranc i en la confluència amb un recolze del camí de Prades, on es col·loca l'estaca 95. Des d'aquest punt, dirigint-se cap al sud-est es baixa pel camí de Prades fins a l'extrem de la vinya, on es col·loca l'estaca número 96. Es puja per un fort pendent vorejant la vinya direcció nord i es col·loca l'estaca 97, a uns cent metres de l'anterior estaca i on finalitza la vinya d'en Caballé i comença la vinya de Joan i Francesc Vila, veïns de Prades. En aquest punt, Pere Moixé manifesta que el límit de la propietat no delimitava amb el camí de Prades, sinó fins a la llera del petit barranc de més avall del camí, a uns trenta o quaranta

metres, on hi havia una estreta franja poblada d'alzines que es distingia de la resta de l'entorn per la seva conservació i que mostrava que havien estat conservades com a propietat particular. L'enginyer, veient que no s'aporta cap document que acredités aquella afirmació, desestima la petició. Des de l'estaca 97, i vorejant la vinya de Joan i Francesc Vila, és col·locada l'estaca 98 a uns cinquanta metres d'un pou o sitja; des d'aquest punt, direcció est, es col·loca l'estaca 99 dalt del camí de Prades, i des d'aquest punt, una línia recta fins al llit del barranc del Titllar, que alhora també és camí a Prades, on es col·loca l'estaca número 100. En aquest punt es retiren els propietaris assistents i es continuen les operacions sense la necessitat de la presència dels propietaris confrontats, ja que el costat esquerre del barranc del Titllar són extensos cultius de vinya i cereals d'antiga procedència, com ho determinen els arbres fruiters vells i les barraques i casetes existents, i sent un límit fix i ben determinat i alhora invariable el llit del barranc per on també passa el camí de Prades. Així doncs, es va resseguint el camí com a límit del bosc de Poblet, que és reconegut pels presents i per la veu pública, i es col·loca l'estaca número 101 en direcció nord-est; l'estaca 102, als primers penyals de pedra blava situats al llit del barranc; l'estaca 103, dalt de les restes d'un corral, al costat dret del barranc i damunt d'un recolze del camí de Prades; l'estaca número 104, al llit del barranc, a uns vint metres al sud al costat d'uns oms i uns xops; l'estaca 105, a la mateixa direcció i a una distància de la font de la Teula, d'uns vint metres; l'estaca 106 es col·loca al marge esquerre del barranc davant un pedregam; l'estaca número 107, a la confluència del barranc del Titllar amb el barranc del Comellas de la Vich; l'estaca 108, al marge esquerre del llit del barranc i camí de Prades davant dos noguers molt grans; l'estaca número 109, també dins la llera i camí davant de la caseta de Pau Ciurana; l'estaca 110, al marge dret del barranc on comença una petita plana d'alzines rebrotades i on acaba la vinya, i a uns trenta metres a l'esquerra del camí. En aquest punt, el pràctic i el guarda municipal de Vimbodí manifesten que el camí se separa una mica a la dreta del barranc i que el límit del bosc de Poblet s'havia sempre considerat fins al camí i no al barranc, com així consignaven els títols de propietat dels veïns limítrofs. Davant d'aquesta manifestació, se suspenen en aquest punt les operacions per continuar-les el dia següent amb vista a les escriptures que mostrin els propietaris d'aquesta part del terreny en què el camí se separa del barranc del Titllar. Signen l'acta tots els assistents.

DIMECRES, 18 D'OCTUBRE DEL 1899

Constituïda la comissió dels treballs de delimitació a dos quarts de tres de la tarda al punt on van finalitzar els treballs el dia anterior, és a dir, a l'estaca 110, dins del barranc del Titllar, formada pels mateixos membres que els dies anteriors amb l'afegit de Jacint Miquel, alcalde de Vimbodí, i Antoni Potau, secretari del mateix ajuntament, es procedeix a la lectura de diverses escriptures antigues atorgades pels monjos del monestir de Poblet l'any 1759 en què s'expressa que diverses terres de la partida de Montagudell que diuen ser l'esquerra del barranc del Titllar afronten per orient amb

el camí del Titllar (avui camí de Prades). Davant d'aquestes proves es traça una línia des de l'estaca 110 fins a l'estaca número 1, que fou el punt de partida de la partió i situada al camí de Prades, a uns cent metres de distància de la llera del barranc. La línia que va de l'estaca 110 a l'estaca 1 confronta amb la propietat de Jacint Miquel. Al final de l'acte, signen tots els presents l'acta aixecada en aquell punt.

Cal remarcar que aquell mateix dia 18 d'octubre al matí s'efectua la delimitació de la finca Granja de Castellfollit, enclavada dins del bosc de Poblet, amb els mateixos assistents que els descrits a l'acte de la tarda i amb l'afegit d'Isidre Roig Sancho, veí de Vimbodí i propietari de la finca que aporta escriptura de divisió de béns atorgada per Magdalena Huguet Potau i autoritzada el 15 d'abril del 1879 pel notari de Montblanc, Ramon Gossé.

Aprovació de la delimitació del bosc de Poblet

Un vegada realitzats els treballs de reconeixement dels límits del bosc sobre el terreny, s'iniciaren els treballs topogràfics de senyalització de les fites i aixecament d'un plànol a escala 1:10.000. Aquests treballs s'acabaren el 5 de desembre del 1899 i foren realitzats pel mateix enginyer de forests, Joan Oliva. Tot feia pensar que l'any 1900 s'aprovaria la delimitació del bosc de Poblet, però no se sap per quin motiu l'expedient va quedar aturat i no es procedí a l'exposició pública davant els interessats. Amb el canvi de segle també arribaren canvis dins l'administració forestal de l'Estat, amb l'aprovació de noves lleis i reglaments que portaren a canviar els procediments administratius de molts dels expedients que estaven aturats per tal d'adequar-los a les noves normes. Finalment, l'abril del 1903 es publicà al Butlletí Oficial de la Província la vista pública de l'expedient de delimitació del bosc de Poblet amb un petit canvi respecte als límits referits a les actes. Es tractà de la línia final que anava de la fita 110 a la fita número 1 i que els representants de la comissió de Vimbodí havien donant fe que passava seguint el camí de Prades, mostrant escriptures que ho avalaven; mesos després es va comprovar al llibre *Ejecutoria a favor del Monasterio de Poblet sobre su bosque*, del 1799, que la partió entre el bosc i les propietats particulars és la llera del barranc, tal com s'expressa sense cap dubte en el llibre citat. Així, es va col·locar una fita més, la 111, al mig del llit del barranc al lloc on s'havia posat el punt auxiliar número VII dels treballs d'aixecament topogràfic del plànol.

Durant el període de vista pública, només es va presentar una reclamació feta per l'advocat Lluís Vives Vila, com a apoderat de Pedro Gil Moreno de Mora, propietari de la finca confrontant de Riudabella, respecte al desacord de l'acta del dia 11 d'octubre del 1899, expressada per l'administrador Ramon Ribas sobre el traçat de la línia divisòria entre la fita 20 i la fita 22. El Consell Forestal de l'Estat (que fou l'encarregat de redactar l'informe per l'aprovació de l'expedient de delimitació) emeté, l'11 d'agost del 1903, un informe en què desestimava la reclamació del confrontant Pedro Gil i el 15 de novembre s'aprovà la Reial Ordre que aprovava definitivament l'atermenament del bosc públic de Poblet.

